

Να! Κι άλλο ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης!

Η Σπιτική Κουζίνα, οι ναζί και το στρατόπεδο συγκέντρωσης Κορίνθου

Στις 18 Μάρτη μερικές δεκάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες, μέλη και φίλοι του antifa Kallithea, συγκεντρωθήκαμε έξω απ' το μαγειρείο Σπιτική Κουζίνα στην Καλλιθέα. Για περίπου 40 λεπτά πιάσαμε το χώρο έξω απ' το μαγαζί, μοιράσαμε τα κείμενά μας, απλώσαμε τα πανό μας, φωνάξαμε τα συνθήματά μας. Σκοπός μας ήταν να καταδείξουμε τη Σπιτική Κουζίνα και τ' αφεντικό της ως κομμάτι του νέου φασισμού, έτσι όπως καταλαβαίνουμε αυτόν τον φασισμό από το 2008 κι έπειτα. Είναι μια προσπάθεια ιδιόλου «αυτονόητη», ελάχιστα εύκολη, αλλά πάντως μια προσπάθεια αντίστοιχη των καιρών και των αναγκών μας. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Οι Άριοι στην αίθουσα Αρίων

Στα μέσα του Γενάρη οι ναζί ανακοίνωσαν και διαφήμισαν όπως μπορούσαν τη διεξαγωγή μιας εκδήλωσης στην οδό Πειραιώς στο ύψος του Μοσχάτου. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν τα δάνεια που έλαβαν και δεν επέστρεψαν τα πολιτικά κόμματα και τα εγχώρια ΜΜΕ. Η εκδήλωση όντως πραγματοποιήθηκε και πήγε όπως συνηθίζεται να πηγαίνουν τέτοιες εκδηλώσεις: οι ναζί είχαν φορέσει τα κοστούμια τους, διότι το θέμα που παρουσίαζαν ήταν σοβαρό. Στην παρέα τους βρέθηκαν και κάτι «επιστήμονες» της συμφοράς που εξήγησαν στο πόπολο τις επιστημονικές παραμέτρους του θέματος. Η προσέλευση ήταν της τάξης των 150 – στη συντριπτική τους πλειοψηφία στραβοχυμένα μεσήλικα ζευγάρια και μπόνους κάτι μπράβοι για περιφρούρηση. Η αίθουσα που φιλοξενούσε την εκδήλωση λεγόταν Αρίων, βρισκόταν στη μέση του πουθενά (το ντεκόρ της φανταστείτε το μόνοι σας), αλλά βασικά δίπλα στα γραφεία της Νέας Δημοκρατίας και δυο τετράγωνα μακριά απ' το μπατόνικο του Μοσχάτου, οπότε καταλαβαίνετε...

Κατά τα άλλα περιουσιοποίηση. Όσοι κι όσες συμμετέχουμε στον πυρήνα της Καλλιθέας καθόλου δε γουστάρουμε που οι ναζί θα εμφανίζονταν δυο γειτονιές παραπέρα από μας, έστω κι αν αυτό το παραπέρα ήταν κάπως έξω απ' την καθημερινότητα των γειτονιών μας. Οπωσδήποτε θέλαμε να κάνουμε «κάτι». Αλλά αυτό το «κάτι» δε γινόταν να είναι χρονικά και τοπικά συνδεδεμένο με την εκδήλωση των ναζί – οι λόγοι ήταν σ' ένα βαθμό τεχνικοί, αλλά κατά βάση ήταν πολιτικοί. Κοινώς, έχουμε από καιρό απορρίψει την ιδέα της «άμεσης απάντησης», την ιδέα δηλαδή ότι όλα κρίνονται τη στιγμή που ο αντίπαλος έχει μαζέψει όλες του τις δυνάμεις, έχει ορίσει τον τόπο και το χρόνο κι ξεδιπλώνει την ατζέντα του. Κι απ' την ανάποδη: στη συντριπτική τους πλειοψηφία «άμεσες αποκρίσεις» αυτού του είδους συνήθως καταλήγουν με μερικές δεκάδες (στην καλύτερη με λίγες κατοστάδες) αντιφασίστες να γιουχαρούν τους φασίστες και στη μέση τα ΜΑΤ. Είναι μια πρακτική που εξαντλεί την εχθρότητα απέναντι στο φασισμό μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας και συνήθως έχει μηδενικό αποτέλεσμα, πλην της εσωτερικής ικανοποίησης ότι κάναμε «κάτι». Κι επιπλέον, οι «άμεσες απαντήσεις», έτσι όπως έχουν επικρατήσει να γίνονται όταν οι ναζί διεκδικούν λίγες ώρες δημόσιας παρουσίας σε μια γειτονιά, ακυρώνουν στην πράξη τις δυνατότητες μακροπρόθεσμης αντιπαλότητας. Κι αυτό γιατί ο εχθρός μαρκάρεται αποκλειστικά στο πρόσωπο των ναζί, οι οργανωτικές δυνατότητες, το τι θα λέμε και το πώς θα 'μαστε οργανωμένοι μπαίνουν μονίμως κάτω απ' το χαλάκι στο όνομα της «έκτακτης ανάγκης» και, το εκνευριστικότερο όλων, επειδή η πρωτοκαθεδρία των κινήσεων φεύγει τελείως από τα δικά μας χέρια και γίνεται προνόμιο τρίτων.

Αρίων ίσον Σαλαπατάρας

Η ιδέα που είχαμε ήταν απλή κι αποδείχθηκε πλούσια σε περιεχόμενο. Εν ολίγοις, έχοντας απορρίψει την ιδέα να κάνουμε «κάτι», εκεί και τότε που η παράδοση μας έλεγε να κάνουμε «κάτι», κοιτάξαμε πως θα γινόταν να εκμεταλλευτούμε την εμφάνιση των ναζί στα μέρη μας για να μεταφέρουμε την αντιπαράθεση στη γειτονιά μας σε χρόνο που θα βόλευε εμάς. Κι όντως υπήρχε κάτι. Η αίθουσα που φιλοξένησε τους ναζί στο Μοσχάτο ανήκει στην εταιρία Αρίων, που διαχειρίζεται χώρους εκδηλώσεων σε διάφορα μέρη της Αθήνας. Με τη σειρά της η εταιρία Αρίων είναι κομμάτι του ομίλου Salas, ο οποίος ειδικεύεται στις υπηρεσίες εστίασης. Εκτός των άλλων, στον όμιλο Salas ανήκει

Η Σπιτική Κουζίνα έχει αφεντικό ναζί

[Εδώ παραγγέλνεις ποτίσιμα κι ο Μιχαηλίδης σου σέρνει καλή όρεξη]

Στο μέσο Γενάρη τα ανακοίνωσαν της Χρυσής Αυγής: επιστήμονες την Καλλιθέα. Άριοι βρούσαν για κομμάτι της γειτονιάς μας με την παρουσία τους, πήραν τον ηλεκτρικό και επέστρεψαν στις τρίτες τους. Στο φαλλό που μαζεύει, διαφήμιζαν την επικείμενη εκδήλωσή τους – για ομίλους σε μια αίθουσα εκδηλώσεων στην οδό Πειραιώς, στο ύψος του Μοσχάτου.

Η αίθουσα που φιλοξένησε τη φασιστική εκδήλωση ονομάζεται Αρίων και ανήκει μαζί με άλλες στον όμιλο Salas. Ιδιοκτήτης του ομίλου είναι ο Νίκος Σαλαπατάρας, «επιχειρηματίας» και μέλος των κομμάτων σπλην των φρενελών. Ο Νίκος Σαλαπατάρας είναι το είδος του επιχειρηματία που αναδείχτηκε με το ζόριασμα της

κρίσης. Λίγο κρανοδοκίας, λίγο φίλος των μισθών, λίγο υποστηρικτής της Χρυσής Αυγής. Στο κέντρο της επιχειρηματικής του δραστηριότητας βρίσκονται οι «επιστημονικές», «κοινωνικές» οι διαφόρες εταιρίες που βγάλουν κέρδος προσφέροντας μερίδες του κοινού φρενέου.

Η Σπιτική Κουζίνα, μια σπουδαία κατασκευή του κοινού φρενέου, είναι η τελευταία προσθήκη στη συλλογή του ομίλου Salas. Μέσω εδώνων συμφωνιών με το κράτος, την πολιτική αυτοδιοίκηση και την εκκλησία, η Σπιτική Κουζίνα έχει αναλάβει (με το αζημίωτο φυσικά...) τη στήριξη ευαίων κοινωνικών ομάδων: προστάει ο Σαλαπατάρας παίζει καμιά δεκάριά χιλιάδες γύρω στο ημίμοι μόνι των δόμων και της εκκλησίας, το κράτος, πληρώνει τον Σαλαπατάρα για τις καθημερινές υπηρεσίες του,

Η Σπιτική Κουζίνα έχει αφεντικό ναζί

Η προκήρυξη που μοιράζαμε έξω απ' τη Σπιτική Κουζίνα. Τελείωνε με τα εξής λόγια:

«Το γενικό δίδαγμα είναι κάπως πικρό: ο φασισμός στις μέρες μας δεν έχει ανάγκη να εμφανίζεται με τη μορφή του Χίτλερ. Είναι μια διαδικασία που είναι διάχυτη στο χώρο και πανταχού παρούσα στο χρόνο. Και είναι επίσης μια διαδικασία που μαφιοζοποιεί την οικονομία, ανασύροντας στον αφρό επιχειρήσεις του είδους Σπιτική Κουζίνα και αφεντικών τύπου Σαλαπατάρα. Και μας δείχνει ότι ένα κάρο μικρά και μεγάλα μαγαζάκια που έχουν ξεφυτρώσει σε διάφορα σημεία της Αθήνας δεν είναι παρά μικρά παραρτήματα της μαφιοζοποιημένης, στρατιωτικοποιημένης οικονομίας. Το να μισούμε τέτοια μαγαζάκια και τ' αφεντικά τους είναι ένα πρώτο βήμα – το να οργανωνόμαστε ενάντια στο φασισμό ένα σπουδαιότερο».

Βγάζουν ένα κομμάτι ψωμί δέκα οικογένειες

Λέμε και ξαναλέμε ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου ζουν φυλακισμένοι δεκάδες χιλιάδες μετανάστες είναι για τις τοπικές κοινωνίες ό,τι παλιότερα ήταν τα Πανεπιστήμια, οι φυλακές και τα στρατόπεδα (αυτά με τους φαντάρους). Δηλαδή μια ευκαιρία πλουτισμού, ένας λόγος ύπαρξης εκατοντάδων επιχειρήσεων. Συγκεκριμένα, η μπίζνα που έχει στηθεί γύρω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Κορίνθου (αυτό στο οποίο δραστηριοποιείται ο κύριος Σαλαπατάρας) και τη σίτιση των μεταναστών, έχει προκαλέσει ένα μεγάλο και πολλές φορές ωμό στη γλώσσα που χρησιμοποιεί, πόλεμο συμφερόντων. Με επίδικό το ποιος θα ταΐζει τους φυλακισμένους μετανάστες, οι μπάτσοι, οι τοπικές αρχές και οι μεμονωμένοι επιχειρηματίες ξεκατινιάζονται δημοσίως από το 2012 και μετά. Το απόσπασμα που παραθέτουμε¹ παρακάτω είναι κατά τη γνώμη μας ενδεικτικό και προφανώς όχι το μόνο. Δεν είναι μόνον ότι είναι εμφανώς πληρωμένο από ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες. Είναι κυρίως που αποδεικνύει ότι όλες οι αντιδράσεις των τοπικών φορέων κινητοποιούνται ακριβώς από την αγωνία για το ποιος ιδιώτης θα πάρει πόσα χρήματα. Για τους τοπικούς φορείς, για τους δημοτικούς άρχοντες, για τις κοινωνίες που «αντιδρούν» οι φυλακισμένοι μετανάστες δεν είναι παρά εργαλεία πλουτισμού των ντόπιων.

(Μιλάει ο τότε δήμαρχος Κορίνθου Α. Πνευματικός) «Σήμερα η ίδια η Κυβέρνηση κάνει απ' ευθείας αναθέσεις σε δύο Κορίνθιους επιχειρηματίες κατ' έτος πάνω από ένα εκατομμύριο ευρώ και δεν μιλάει κανείς! Και τους πειράζουν τα τρία και τα πέντε κατοστάρικα των δικών μας αναθέσεων!» (Το ρεπορτάζ συνεχίζει) Μέχρι πριν από λίγες μέρες [...] στο Κέντρο Αλλοδαπών Κορίνθου έμπαιναν οι δέκα οικονομικά ασθενέστεροι περιπτεράδες και ιδιοκτήτες μικρών μάρκετ, με απόφαση του Εμπορικού Συλλόγου Κορίνθου. Έμπαιναν για να πωλούν τσιγάρα και διάφορα μικροαντικείμενα φαγώσιμα και μη στους κρατούμενους. Η Ελληνική Αστυνομία αποφάσισε να εγκατασταθούν αυτόματα μηχανήματα πώλησης και από τις εισπράξεις αυτών των μηχανημάτων να εισπράττει για λογαριασμό της το 10%! Έγινε όπως μας διαβεβαίωσε ο Αστυνομικός Διευθυντής ο κατά τον νόμο διαγωνισμός και τον κέρδισε κάποια επιχειρηματίας από την Νεμέα.

Σε λίγες μέρες η νικήτρια του διαγωνισμού παραιτήθηκε και η αστυνομία κάλεσε τον δεύτερο του διαγωνισμού για να πάρει την εργολαβία με την εγκατάσταση αυτόματων πωλητών στο στρατόπεδο. Και κατά «διαβόλου σύμπτωση» ο δεύτερος του διαγωνισμού ήταν ο ένας από τους δύο επιχειρηματίες στους οποίους αναφέρεται ο κ. Πνευματικός, λέγοντας ότι τους γίνονται από την κυβέρνηση απ' ευθείας αναθέσεις πάνω από ένα εκατομμύριο ευρώ το χρόνο! [...]

Εκεί που έβγαζαν ένα κομμάτι ψωμί δέκα οικογένειες μη προνομιούχων συμπολιτών μας, να καταλήξουν αυτά τα δέκα μεροκάματα σε έναν επιχειρηματία που ήδη παίρνει ήδη με απευθείας ανάθεση ένα τεράστιο ποσό για την προμήθεια γευμάτων στους κρατούμενους αλλοδαπούς; Δεν μένει τώρα παρά να γίνει ένας διαγωνισμός για βάψιμο όλων των κτηρίων στο κέντρο αλλοδαπών και ο διαγωνισμός να καταλήξει στον «γιό του πάρτα όλα»!

Εντάξει «κάτι» κάναμε

Λέγαμε πιο πριν ότι η μάχη με τους φασίστες δεν είναι, ούτε μπορεί να γίνει αποκλειστικά ζήτημα αντανakλαστικών. Από την άλλη το να μαθαίνεις ότι τέτοια μούτρα σεργιάνισαν στη γειτονιά σου δεν είναι κι ό,τι πιο ευχάριστο. Στις 18 Γενάρη, δυο μέρες πριν την ανακοινωμένη τους εκδήλωση στην αίθουσα Αρίων, κάμποσα σκουπίδια πέρασαν μια βόλτα κι απ' την Καλλιθέα. Καθημερινή, 11 το πρωί για τ' όνομα του Θεού... Η σύνθεσή τους δεν είχε και πολύ ντόπιο στοιχείο. Κάτι μπραβάνια β' διαλογής από τον Πειραιά, έναν σκληρό από την Κόνιτσα, που είχε πάθει ψυχολογικά από τις φάπες που έτρωγε μαζί με τους φίλους του στα Γιάννινα, κάτι σκόρπιους καράφλες που ποιος ξέρει από ποια τρύπα βγήκαν. Α! Κι έναν Καλλιθεώτη, υποψήφιο βουλευτή που ένα κρύο βράδυ καρπαζώθηκε επί το έργον.

Οπότε ναι, τρεις ημέρες μετά κατεβήκαμε και μεις στη γειτονιά μας. Ήμασταν πενήντα, μοιράσαμε το υλικό μας, γυρίσαμε όλο το κέντρο της πόλης μας, υπενθυμίσαμε σε εχθρούς και φίλους τίνος είναι η γειτονιά. Δεν ήταν «απάντηση» - ήταν μια στιγμή πολλών χρόνων αντιφασιστικής οργάνωσης

επίσης η εταιρία Intersalas που ασχολείται με το catering, και η εταιρία Σπιτική Κουζίνα που πουλάει μαγειρευτό φαγητό, διαθέτοντας μαγαζιά σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας. Ο άνθρωπος πίσω απ' τον όμιλο Salas ονομάζεται Νίκος Σαλαπατάρας κι είναι το είδος του επιχειρηματία που αναδείχθηκε εν τω μέσω της καπιταλιστικής κρίσης, διαβλέποντας το πνεύμα της εποχής κι αρπάζοντας τις ευκαιρίες απ' τα μαλλιά.

Το σκεπτικό μας πήγαινε ως εξής: να αφήσουμε κατά μέρος τα караγκιοζιλίκια των ναζί στην Πειραιώς από τα οποία δεν είχαμε να αποκομίσουμε τίποτα και να κοιτάσουμε να χτυπήσουμε στα λόγια τον υποστηρικτικό ιστό των ναζί. Με άλλα λόγια αποφασίσαμε να καταδείξουμε το αφεντικό του ομίλου Salas, τον κύριο Σαλαπατάρα, ως συνεργαζόμενο με τα φασιστικά σκουπίδια και να τον θέσουμε προ των ευθυνών του. Η εταιρία του Σπιτική Κουζίνα είχε πρόσφατα ανοίξει κι είχε πολυδιαφημίσει το κατάστημά της στην Καλλιθέα, οπότε μπροστά μας ανοιγόταν η δυνατότητα να μεταφέρουμε την αντιπαράθεση «στην έδρα μας», στη γειτονιά δηλαδή που ζούμε και δρούμε οργανωμένα για πάνω από πέντε χρόνια· εκεί που εκτός των άλλων έχουμε αναπτύξει ένα δίκτυο σχέσεων αμοιβαίου σεβασμού και υποστήριξης με ανθρώπους που δεν είναι μεν οργανωμένοι στο antifa Kallithea, αλλά είναι διατεθειμένοι να κινητοποιηθούν, οπότε κρίνουν αναγκαίο. Και μάλιστα να μεταφέρουμε αυτήν την αντιπαράθεση, σε χρόνο που νιώθαμε έτοιμοι. Αφού δηλαδή συζητήσαμε αναμεταξύ μας τους κινδύνους των «άμεσων απαντήσεων», αφού πειστήκαμε για τη σημασία του να έχουμε τους δικούς μας χρόνους και τη δική μας ατζέντα κι αφού ανοίξαμε αυτή τη συζήτηση και σε άλλους πέρα από μας. Με όρους στη «βράση κολάει το σίδερο» η συγκέντρωσή μας έξω απ' το

μαγαζάκι του κυρίου Σαλαπατάρα ήρθε κάπως αργά. Από μεριάς μας δε νιώσαμε καθόλου αργοπορημένοι, ακριβώς επειδή το ζήτημά μας δεν ήταν να «απαντήσουμε», αλλά να βγούμε στο δημόσιο χώρο με τους καλύτερους δυνατούς όρους για μας.

Ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Καλλιθέα

Κι εντωμεταξύ, όσο περισσότερο σκαλίζαμε τη Σπιτική Κουζίνα, τον κύριο Σαλαπατάρα και τις εταιρίες του, τόσο περισσότερο νιώθαμε δικαιωμένοι με την επιλογή μας. Ο κύριος Σαλαπατάρας είχε προσφέρει υποστήριξη στους ναζί κι από μόνο του αυτό το γεγονός θα ήταν αρκετό για να τον μισούμε για πάντα. Αλλά η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν κι άλλοι λόγοι, εξίσου σοβαροί, αν και λιγότερο πρόδηλοι, για τους οποίους ο Σαλαπατάρας και οι business του αξίζουν την προσοχή μας. Λέγαμε και παραπάνω ότι επιχειρηματίες του είδους Σαλαπατάρας αναδείχθηκαν μαζικά μέσα στην κρίση. Αντίθετα με τις θεωρίες περί επιχειρηματικού δαιμονίου με τις οποίες πιπιλάνε τα μυαλά των φοιτητών των οικονομικών και των εμπορικών σχολών, οι καπιταλιστικές εταιρίες σαν τη Σπιτική Κουζίνα δεν ξεπετάχτηκαν επειδή τ' αφεντικά τους είχαν όραμα, σχέδιο και έριξαν πολύ δουλειά. Η Σπιτική Κουζίνα και βασικά ένα μεγάλο μέρος των εταιριών που ξεπετάχτηκαν από το 2008 και μετά, είναι προϊόντα των νέων οικονομικών και εμπορικών δεδομένων, έτσι όπως αυτά αναδιατάχτηκαν μέσα στην κρίση. Η επιτυχία τους δεν ήταν αποτέλεσμα των νόμων της ελεύθερης αγοράς, αλλά απόρροια του κρατικού προστατευτισμού και των πατημάτων που δίδεταν τα αφεντικά τους μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Το παράδειγμα του Σαλαπατάρα είναι χα-

ρακτηριστικό: η επιλογή του να ασχοληθεί με το αντικείμενο της εστίασης προήλθε προφανώς από τη γνώση του για την κατεύθυνση των ροών του κρατικού χρήματος μέσα στο περιβάλλον της κρίσης. Με τη σειρά της η γνώση για το που θα στραφούν τα φράγκα, προϋποθέτει άκρες μέσα στα κρατικά όργανα. Για να μη θεωρητικολογούμε. Τη στιγμή που μιλάμε οι εταιρίες του *Σαλαπατάρ* έχουν αναλάβει τη σίτιση των έγκλειστων μεταναστών στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Κορίνθου. πληρώνεται από το κράτος για να παρέχει καθημερινώς 1.500 μερίδες έτοιμου φαγητού στους «παράνομους», όπως τους ονομάζει στο site του, μετανάστες. Για άγνωστο χρονικό διάστημα, ο *Σαλαπατάρ* πληρώνεται από την Εκκλησία για να παρέχει καθημερινώς 2.000 μερίδες έτοιμου φαγητού σε «ευπαθείς» συμπολίτες μας. Για άγνωστο χρονικό διάστημα, ο *Σαλαπατάρ* πληρώνεται από δεκαεπτά δήμους της Αττικής για να παρέχει 4.000 μερίδες έτοιμου φαγητού στους άπορους δημότες των συγκεκριμένων δήμων. Συν τα «γεύματα αγάπης» κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα, συν τα «γεύματα ανθρωπιστικής βοήθειας» που αφορούν κάτι χιλιάδες άλλους πολίτες. Τη στιγμή που μιλάμε, ο *Σαλαπατάρ* και οι εταιρίες του πλουτίζουν από τη χωρίς λόγο φυλάκιση χιλιάδων μεταναστών, από τη δυστυχία των άπορων, από την εκμετάλλευση των άστεγων, από τη μετατροπή όλο και μεγαλύτερων τμημάτων του ντόπιου και ξένου προλεταριάτου από εργάτες σε «ευπαθείς ομάδες» χρίζουσες βοήθειας. Κυρίως όμως πλουτίζει μέσω των ειδικών σχέσεων που έχει αναπτύξει με τμήματα του κρατικού μηχανισμού. Το κράτος παράγει «ευπαθείς ομάδες» με το καντάρι, οι «ευπαθείς» χρειάζονται σίτιση, οι *Σαλαπατάρ* έχουν έτοιμα δεκαπέντε χιλιάδες γεύματα σαβούρα κάθε ημέρα, το κράτος πληρώνει το *Σαλαπατάρ*, ο *Σαλαπατάρ* πληρώνει τους κρατικούς υπαλλήλους για να του αναθέτουν τη δουλειά, οι κρατικοί υπάλληλοι παράγουν κι άλλους «ευπαθείς», ο *Σαλαπατάρ* φτιάχνει κι άλλα γεύματα, οι υπάλληλοι παίρνουν κι άλλες μίζες και φτου κι απ' την αρχή.

Το ζήτημα φυσικά δεν είναι προσωποποιημένο. Το ζήτημα δεν είναι ο *Σαλαπατάρ* ή η γειτονιά της Καλλιθέας. Το ζήτημα είναι ότι καθώς η καπιταλιστική κρίση καλπάζει, η εξασφάλιση κρατικής χρηματοδότησης από μπίζνες του είδους «σίτιση των παράνομων μεταναστών» και «σίτιση των ευπαθών κοινωνικών ομάδων» επί της ουσίας λειτουργεί ως μετασχηματιστής της συνολικής οικονομίας. Εγγυάται ότι οι εταιρίες που διαπλέκονται με τις κρατικές προτεραιότητες, δηλαδή εκείνες οι οποίες διαδραματίζουν λειτουργικό ρόλο

στη διαχείριση των μεταναστών εργατών και στη διαχείριση του ταξικού πάτου της ελληνικής κοινωνίας θα επιβιώσουν, σπρώχνοντας όλες τις υπόλοιπες στα αζήτητα της κρίσης. Μόνο που αυτή η διαπλοκή δεν αφορά γενικά κι αόριστα το «οικονομικό κέρδος». Την ίδια στιγμή η ελληνική κοινωνία, οι κατευθύνσεις της και τα συμφέροντά της, οι «πλούσιοι» και οι «φτωχοί» της μετασχηματίζονται δραματικά. Για παράδειγμα γύρω από τον εγκλεισμό των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχει δημιουργηθεί ένα τεράστιο πλέγμα συμφερόντων, ένα μέρος του οποίου είναι ο *Σαλαπατάρ* και οι όμοιοί του. Τόσο ετούτοι, όσο και οι μπάτσοι και οι τοπικές κοινωνίες που διατάσσονται γύρω από κάθε στρατόπεδο συγκέντρωσης έχουν να λαμβάνουν από τη φυλάκιση των μεταναστών. Αυτό το έχουν να λαμβάνουν, υπονοεί ότι ανάμεσα στη λειτουργία του στρατοπέδου συγκέντρωσης και τις ζωές του *Σαλαπατάρ*, των μπάτσων και των τοπικών κοινωνιών εγκαθιδρύεται μια σχέση μόνιμου συμφέροντος που κοιτάει να διατηρήσει τη σχέση στρατόπεδο συγκέντρωσης και ει δυνατόν να την πολλαπλασιάσει. Με απλά λόγια, ολόκληρες κοινωνίες, ολόκληρα κομμάτια της αγοράς, ολόκληρα κομμάτια του κράτους εξαρτούν την επιβίωσή τους από την ύπαρξη των τεράστιων φυλακών για εργάτες, που έχουν ονομαστεί «χώροι φιλοξενίας παράνομων μεταναστών».

Το πιο ενδιαφέρον βέβαια είναι το εξής: επιχειρηματίες του είδους *Σαλαπατάρ*, εταιρίες του είδους *Σπιτική Κουζίνα* δεν προσπαθούν να κρυφτούν. Το αντίθετο μάλιστα: διαφημίζουν την αφεντιά τους, διαφημίζουν την πραγματεία τους, διαφημίζουν την επιτυχία τους με κάθε δυνατό τρόπο. Τα μαγαζάκια τους, οι έδρες των εταιριών τους βρίσκονται διάσπαρτα στο κέντρο και τις γειτονιές της αθηναϊκής μητρόπολης (και πιθανόν και σε άλλες πόλεις). Τα μαγαζάκια τους, το αντικείμενο της δουλειάς τους, τα μεγαλοστελέχη και τ' αφεντικά τέτοιων επιχειρήσεων μετασχηματίζουν τις γειτονιές μας, τις μετατρέπουν σε προέκταση των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των σχέσεων που επικρατούν εντός τους. Αφεντικά σαν τον *Σαλαπατάρ*, μαγαζάκια σα τη *Σπιτική Κουζίνα* είναι οι πιο ταιριαστοί, οι πιο επίκαιροι, οι πιο φλογεροί εκπρόσωποι του νέου φασισμού. Δεν έχουν ανάγκη να φέρουν τη σβάστικα στο κούτελο. Η σβάστικα είναι χαραγμένη κατευθείαν στη λειτουργία τους.

1. Makeleio.gr 22/11/2013 Κόρινθος: Σκάνδαλο με την προμήθεια γευμάτων στους κρατούμενους αλλοδαπούς.

Antifa Hip Hop Live!
Από το antifa Xalandri, Μάρτης 2017.

“Στον πόλεμο δεν υπάρχει ποτέ μόνο μία πλευρά. Κι αυτός ο πόλεμος συνεχίζεται όσο μένουμε εκεί έξω, όσο δίνουμε το παρών στα σημεία της πόλης από τα οποία θέλουν να μας εξαφανίσουν”.

Η εθνική ενότητα γεννά νεκροταφεία!
Antifa διαδήλωση στόμα με στόμα στο Παγκράτι.
Φλεβάρης 2017.

“Να γίνουμε ο εσωτερικός εχθρός που το κράτος τόσο πολύ φοβάται. Να σπάσουμε την κοινωνική συναίνεση στα κρατικά σχέδια. Να μπλοκάρουμε τις πολεμικές μηχανές του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Να σαμποτάρουμε τα κανιβαλικά σχέδια των αφεντικών μας”.

